

quatenus simpliciter homines, sunt subjectum & materia Civitatis, cui proforma est Respublica, quia verò civitatis finis est in beatitudine & felicitate vivere, ideò necesse est ut in ea viventium corrupta natura non tantùm lenibus remediis, sed & si nihil hisce proficiatur acriori vi refrænetur, & intra virtutis orbitam coërceatur mediante Jurisdictione, quæ cùm sit accidens, subjectum quod ipsi det esse inquirendum esse patet, & quidem subjectum primum, proprium & adæquatum, non id quod per participationem influit, ac proinde nequit accidentibus cognoscendi principia suggerere.

Thef. XIV.

Ex quo sequitur incassum laborasse illos qui Jurisdictionis naturam ex Prætoris, Proconsulis, vel denique cujusvis magistratus, quibus non formaliter ac primò, sed per participationem competit, officio seu Jurisdictione, hætenus dimensi sunt, negari enim non potest fuisse Respublicas, & adhuc consistere posse, ubi Majestas præ paucitate civium non indigeat magistratum, uti etiam initio civitatis Romanæ omnia manu à solis Regibus gubernabantur *Pomponius l. 2. §. 1. de Orig. Jur.* quis quæso hic Jurisdictionem ex potestate magistratum definiet? Et si illi disputatores ad Romuli & sequentium Regum tempora ubi ignoti Proconsules, ignoti civilium & criminalium rerum magistratus, respicerent, credo nullam ibi fuisse Jurisdictionem assererent, aut certè ex magistratum potestate non esse definiendam jurisdictionem tandem agnoscerent, estque extra dubium, si status nostrorum Principum & civitatum redigendus esset ad normam Jurisdictionis quam Jus Civile Romanum supeditat, nihil aliud posse effici, quàm juris quæsi per tantum tempus summotionem; Ratio ejus, quod cum facies